

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 335. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992357808048/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Fredrik.

Mig det var,
 Først nu mig selv jeg fatter.
 Det er din virkelige Son, du har,
 Og nu lever han Livet atter.

Her findes da hos Heiberg en skøn og sindrig Benyttelse af Forudtilværelsen. Men Romantiken bliver ikke staaende derved. Den nøjes saa lidet med at kaste Personligheden tilbage i Fortiden, som med at føje et følgende Livs brede pragtfulde Paafuglehale til den. Snart flækker den Jeget igennem paa langs, snart opløser den det i dets Bestanddele. Den splitter Jeget og fordeler det i Tiden. Den agter jo hverken Rum eller Tid.

Selvbevidsthedens Væsen er Selvfordobling. Men det Selv er sygt, som ikke formaar at overvinde og beherske denne Fordobling. Vi saa det hos Roquairol og Lovell. Ingen Ulykke og Jammer er større end den sygelige Selvbetragtning. Man skiller sig i den ud fra sig selv, ser paa sig selv som Tilskuere og har snart den rædsomme Følelse, som Cellerfængslerens Beboere har, naar de ser hen til den lille Glasgug i Døren og opdager Op-synsmandens Øje fæstet paa dem. Ens eget Øje er i denne Tilstand blevet En skrækkeligt som en Andens. Hvad der mest bringer denne Tilstand til at vare, er dels den religiøse og moralske Følelse, at man ikke vil slippe sig selv af Syne, men arbejde med sig selv, forbedre sig selv, dels den naturlige Videbegærighed overfor det Ubekendte; man betragter sig selv som et Land, hvis Kyster kendes, men hvis Indre først skal opdages.

Denne Opdagelse sker langsomt og umærkeligt i det sunde Menneskes Liv. En skøn Dag ser den stakkels Fange op fra sit Arbejde hen til Gluggen, og han mærker, at Øjet er forsvundet. Han aander, han lever først nu. Hvilken end hans Gerning er, nok saa stor eller nok saa ringe, hvad enten han er guddommelig eller blot nyttig, Michelangelo eller Proppe-skærer, fra det Øjeblik af vil han have en Følelse af Ligevægt og Enhed i Sindet. Han føler, at han er én og hel. Hos sygelige, til Handling udygtige Naturer viger Øjet aldrig bort fra Glasset, og vedbliver denne Tilstand, er Mennesket paa Randen af Mani. Men denne Tilstand holder Romantikerne fast. Saaledes opstaar det romantiske synske Dobbeltgængeri, hvis Udgangspunkt er givet i Jean Pauls *Leibgeber-Schoppe* (3: i Grubleriet